

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ κάτωθι δημοσιευόμενα εἰνε μῆνον ἐλάχιστα, καὶ πρόχειρα δείγματα συστηματικῆς παραφράσεως (πλείστον λυρικῶν καὶ βουκολικῶν ποιημάτων δημοσιευθησομένων ἐν μέλλοντι χρόνῳ). Παρατίθεται δ' ἐκάστη παραφράσις καὶ τὸ ἀρχαῖον κείμενον, ἵνα μᾶλλον κατάνοηθῇ ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἐργασία αὕτη, συσχετιζουσα ὡς πλείστον τὴν τε γλῶσσαν καὶ τὴν ἔκφρασιν ἐτι τῆς δημώδους ποιήσεως πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς στιχομερίας, ἵνα ζωηρότερα ἴμα καὶ πιστότερα ἀναπλασθῶσι τὰ ἄλλως ἀπλᾶ ταῦτα ἐκμαγεταίων ἀριστοτεχνικῶν πρωτοτύπων τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Ἀνακρεόντεα.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

Α'.

Μὴ με φύγῃς ὄρωθα
τὴν πολὴν ἔθειραν
μῆδ' ὅτι σοι πάρεστιν
ἀκμαῖον ἄνθος ὥρας,
τὰμὰ φίλτρα διώξης.
Ὅρα κἄν στεφάνοισιν
ἔπαις πρέπει τὰ λευκὰ
βόδοις κρίνα πλεκέντα.

Μὴ με φύγῃς, μὴ σε σκιάζου,
Κόρη, τὰσπρά τὰ μαλλιά μου,
Μὴ θαρρῆς πῶς δὲν ταιριάζου
Μὲ τὰ κρινα γηραιαῖά μου.
Τὰ ὀλόθερμά σου νειάτα
Καὶ μου δείχνῃς περριφάνεια.
Κύτταξε καὶ ἴς τὰ στεφάνια
Πῶς ταιριάζουνε πλεγμένα
Ρόδα κόκκινα, δροσάτα
Μεῖς ἴσ' ἐκρίνα χιονισμένα.

Β'.

Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με·
ἐγὼ χιτῶν γενοίμην
ὅπως αἰεὶ φορῆς με.
Ἵδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σὲ χρῶτα λούσω.
Μύρον, γύναι, γενοίμην
ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλω,
καὶ σάνδαλον γενοίμην·
μόνον ποσὶν πάτε με.

Ἦθελα καθρέφτης νὰ γενῶ
Πάντα μίς ἴς ἐμένα νὰ κυττάξῃς
Ἦ νὰ γείνω ροβχο ταπεινὸ
Τάπαλθ κορμί σου νὰ σκεπάζῃς.
Κ' ἦθελα νὰ γίνουμον νερὸ,
Κόρη μου, γιὰ νὰ σὲ λούζω μόνω,
Ἦ νὰ γείνω μύρο καθαρὸ
Τὸ λευκὸ σου δέρμα νὰ μυρόνω.
Ὅμως, σ' ἂν κορδέλλα προτιμῶ
Σ' τῶμορφῶ σου στῆθος νὰ ζωιδόμω
Ἦ ἴς τὸ γαλατίνου σου λαιμῶ
Σ' ἂν μαργαριτάρη νὰ κρεμιώμω.
Κ' ἦθελα κι' ἀκόμ' — ἂν εὕρῃς τί;
Νὰ γενῶ μικρὸ 'ποδηματάκι
Καὶ ἴς τὴ γῆ ζεστό νὰ με πατή
Τὸ ἀφρόπλαστὸ σου ποδαράκι.

Ἐπιγράμματα ἐρωτικά.

α'.

Καὶ πενή καὶ ἔρωις δύο μοι κακά· καὶ τὸ μὲν οἴτω
κούφως· πῦρ δὲ φέρειν Κύπριδος οὐ δύναμαι.

Ἦ φτώχεια καὶ ὁ ἔρωτας — τὰ δύο κικὰ καὶ μαῦρα,
Μ' ἀπὸ τὰ δύο χειρότερη τοῦ ἔρωτος ἡ λαύρα.

β'.

β'.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέγει δέ,
ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

Ἄγχιπς φλόγες δὲ γεννᾷ ἄμορφιά μὲ δίχως χάρι·
Ἄγκιστρι δίχως δόλωμα ποτὲ δὲν πιάνει ψάρι.

γ'.

γ'.

Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ· κἀγὼ δὲ σὲ χρυσοῦ
πλείονα γὰρ δοῦναι τοῦ Διὸς οὐ δύναμαι.

Ὡς τὴν Δανάην τοῦ ὁ Ζεὺς, κ' ἐγὼ θὰ σὲ χρυσώσω,
Ἄπὸ τὸν Δίω πῶ πολλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ δώσω.

Ἐπιγράμματα σκωπτικά.

α'.

Ποιήτας δαπάνην ἐν ὑπνοῖς ὁ φιλάργυρος Ἔρμων,
ἐκ πέριωδυνίας αὐτὸν ἀπηγγόνισεν.

Ἐξόδοψ ὁ φιλάργυρος παρᾶδες ἴς τῶνειρό του
Καὶ τὴν αὐγὴν κρεμάστηκε ἀπ' τὸν πολὺ καυμὸ του.

β'.

β'.

Νυκτικόραξ ἄδεις θανατηφόρον· ἀλλ' ὅταν ἄσῃ
Δημόφιλος, θνήσκει· καθὼς ὁ νυκτικόραξ.

Τοῦ νυκτοκόρακα ἡ φωνὴ τὸ θάνατο μηνάζει·
Μὰ ὅταν ὁ Δῆμος τραγουδῇ κι' ὁ κόρακας ψοφᾷει.